

דברי חכמה

ישראל במלחמה

טיפה אחת / אהרן בס

אם חשבת פעם -
מה זה כפר משנה
לא תצליח לשנות דבר
כל מה שתעשה זה רק
טפה בים הגדול
חשוב שתשאל את עצמך
שאלה אחת קטנה -
מהו הים הגדול אם לא
אסרף של טפות?

גיליון מס. 2891 * ה באלול תשפ"ה * 29 באוגוסט 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער על
פטירתו של
סולומון (סמי) אוחיון ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה.

יושבים שבעה בבית משפחת מגריל
ברח' האירוסים 5, אחוזת ברק

סמי,

סמי נולד בשנת 1945 בקזבלנקה, בן בכור להוריו וזכה לעוד 4 אחיות. עד גיל 9 גר בקזבלנקה, למד בתורה, בחדר ובאליאנס. בגיל 9 עלתה המשפחה ממרוקו לישראל דרך מחנה מעבר במרסי. התחנה הראשונה בארץ הייתה בקיבוץ נאות מרדכי. שם פרח ולמד עברית במהרה. כעבור שנה עברה המשפחה לחצור, שם סיים את בית הספר היסודי, ומשם לבית הספר החקלאי בנהלל.

בתום התיכון התגייס לצנחנים, ומתקופה זו בחייו נותרו חברים אחים שעד היום שומרים על קשר, מבקרים ודואגים. תודה לכם, אנחנו מלאי הערכה.

אם בחברים עסקינן, יש עוד חברי ילדות מתקופה מוקדמת מחצור שגם איתם נשמר הקשר עד עצם היום הזה.

אחרי הצבא התקבל ללימודי משחק ב"בית צבי" וסיים בהצלחה. שיחק ב"הבימה", ונסע לארצות הברית ללמוד תיאטרון וקולנוע. לאחר כעשור, שב ארצה ולימד בין היתר אנגלית באמצעות דרמה.

הביא לעולם את אמילי, היום Hannah, עמה חידש את הקשר אחרי שנים רבות של נתק והתברך בחמישה נכדים נפלאים שאהב כל כך.

לפני כמעט שני עשורים, השתקע בכפר הנשיא, מצא בו קהילה מחבקת, תרם ורכש חברים רבים.

אהב חכמה ודעת, ספר ושיר, צמחים ובעיקר אנשים.

בשם כל המשפחה, אנחנו נפרדים ממך, משחררים אותך, נוח על משכבך בשלום.

אמצע שנות השמונים

דוד סמי גר במקום רחוק ונוצץ בשם "אמריקה", ואנחנו, כל בני הדודים, מתכוננים לקבל את פניו בשדה התעופה. יש באוויר הבטחה של מתנות לכולם, וההתרגשות בשיאה.

אם אתם מכירים את דוד שלי סמי, בטח לא תופתעו אם אני אספר שהוא נרדם באוניה (פעם שטו באוניות), ולא הגיע בזמן.

כמה ימים אחר כך, הוא סופסוף, הגיע, ולא אכזב: קיבלתי בובת קרמיט בשמלה תכלת, שיש לי עד היום.

גרנו בהרצליה, וסמי רוב הזמן גר בצפון, אז הרבה פעמים לפני או אחרי טיסות או סידורים במרכז, הוא היה מגיע לכמה ימים. דוד כזה שבא עם תיק, המון ספרים, ואם אתה מחמיא לו על הנעליים או על החולצה, הוא מיד מוריד אותם ואומר:

"עכשיו אני נותן לך אותה".

"לא צריך, תודה".

"תשתוק, לא שאלתי אותך".

שאם הוא מסיע אותך באוטו, ואת האחיינית שלו, ומישהו חותך אותו בכביש, הוא יעצור את האוטו ויקלל אותו במשך כמה דקות ארוכות ומביכות. לא לגמרי מותאם.

שאם אתם במקרה יחד בניו יורק באותו זמן, הוא ייקח אותך לסיבוב הכי אסוציאטיבי שאפשר לדמיין. בקושי תצליחי לעקוב אחריו, אבל תזכי בבייגל הכי טעים במנהטן.

ואם את אומרת איזו מילה שמזכירה לו משהו, הוא פוצח במונולוג של חצי שעה, של שייקספיר, או סוראמלו, או שלמה המלך ומצחיק....

דוד כזה שהוא איש של מילים, ספרים, תיאטרון, יוסי בנאי, ציטוטים מהתנ"ך וכוס תה עם שיבה.

תודה לך סמי, היית דוד נחמוד, קצת דרמטי, אבל ממש נחמוד.

מיכל – אחיינית של סמי

כיתת מעין

קבלו במחאות כפיים סוערות את ילדי כיתת מעין - הילדים העולים השנה לכיתה א'.

ביקשתי מההורים לשאול אותם שאלות, ואלו הן תשובותיהם. מאחלים לכם שכל הבקשות וכל החלומות שלכם יתגשמו. דורית

עומר לוי:

אני מתרגש לעלות לכיתה א'.
אני הכי מחכה ללימודים ולהכיר חברים חדשים.

נעם מאור:

"לקראת בית הספר, אני מחכה לנסוע בהסעה, אני רוצה כבר להיות בשיעור דינמיקלאס, ולבדוק את המתקנים שבחצר".

אלון פורת:

אני מרגיש שאני שמח ומתרגש. שיהיה לי כיף.
הכי מעניין אותי ללמוד איך להיות תלמיד, ללמוד חשבון.

משי מור:

- איך את מרגישה לקראת העלייה לכיתה א'?

- כיף, אני מחכה להיות באוטובוס ושיחגגו לי יום הולדת בכיתה.

- מה הכי מעניין אותך ללמוד בבית הספר?

- ערבית!:

רוני קוזמין:

אני מתרגשת וגם מחכה להכיר חברות חדשות. וגם אני סקרנית ללמוד דברים חדשים בבי"ס, למשל איך תינוק גדל להיות ילד ואז איש.

שי-לי גבאי:
 אני מתרגשת לעלות לכיתה א'. אני מחכה לפגוש
 את המורה שלי וחברים חדשים.
 אני רוצה כבר לכתוב במחברות שלי.

בר אליה אזרן:
 איך אתה מרגשים לקראת ביס? - הכי טוב בעולם!
 מה הכי מעניין אותך ללמוד בביס? - ללמוד את ה- א' ב'

זואי נידם:
 מרגישה כיף והתרגשות גדולה לקראת כיתה א'.
 הכי מעניין אותי ללמוד מספרים וחשבון ובא לי לשחק
 כבר בהפסקות.

אריאל אזולאי:

מתרגש לעלות לכיתה א'.
מעניין אותו לפגוש חברים חדשים

ירדן איילון:

מתרגשת מהעלייה לכיתה א', רוצה שיהיה לי כיף וטוב.
הכי מעניין אותי, זה ללמוד אותיות, לכתוב וגם לקרוא.

אייל הרפז:

איך אתה מרגיש לקראת כיתה א'?
"לא כיף כי צריך ללבוש חולצת בית ספר ולא
כדורגל". "הכי מעניין אותי ללמוד חשבון"

שבע הערות ליום השואה הארמני

1. עשרים ורביעי באפריל הוא יום השואה הארמני. במדינת ישראל מכירים בשואה הארמנית רק כאשר חתול שחור עובר בין נתניהו לארדואן. מעבר לחתול השחור השואה הארמנית במדינת ישראל היא יוק כמו מלטה .
2. "מי שמתכחש לשואת הארמנים , מתכחש לכל ההיסטוריה האנושית". כך הבהיר פרופ' יהודה באואר ז"ל מהאוניברסיטה העברית, המתמחה בחקר השואה, בדיון הרגיש על הכרה בשואה הארמנית שקיימה ועדת החינוך של הכנסת. "יש לנו חובה מוסרית מן המעלה הראשונה להכיר ברצח העם הארמני", הדגיש באואר.
3. רצח בני ובנות העם הארמני, המכונה גם שואת הארמנים ובמסורת הארמנית "הפשע הגדול", היה רצח עם מכוון ושיטתי שביצעה האימפריה העות'מאנית במהלך מלחמת העולם הראשונה באוכלוסייה הארמנית שבשטחה. ההערכה הרווחת היא שכמחצית מהאוכלוסייה הארמנית בטורקיה, בין מיליון למיליון וחצי ארמנים נספתה .
4. פרנץ ורפל סופר ומשורר יהודי אוסטרי הנציח את שואת הארמנים בספרו הידוע "ארבעים הימים של מוסה דאג". "הרעיון לכתוב את הספר הזה" כותב פרנץ ורפל "נולד במארס 1929 בעת ביקור בדמשק. המראה המעורר חמלה של ילדי הפליטים בעלי-מומים ומזי-רעב, העובדים בבית-חרושת לשטיחים, נתן לי את הדחיפה האחרונה לגאול מתהום הנשיה את גורלו המוזר של העם הארמני... הרומן מבוסס בחלקו על תעודות שנשתמרו, ביניהן רישום השיחה בין אנוואר פחה והכומר יוהאנס לפסיוס".
5. פרנץ ורפל היה אדם רגיש וקשוב לשואה של עם אחר אולי בגלל לבו הָרָךְ וְהַעֲדִין כפי שמתארת אותו המשוררת אלזה לסקר - שילר בשיר שכתבה אודותיו .
6. הספר של פרנץ ורפל התפרסם בשנת 1933 בזמן שכבר החלו "תהליכים" בגרמניה ההולכת והופכת בהדרגה לנאצית טורפת. הוא וודאי לא היה מעלה בדעתו שצאצאי יהודי גרמניה הנאצית שישרדו יקימו ביחד עם פליטים יהודים

אחרים מדינת יד ושם, שברבות הימים תכחיש את השואה הארמנית ואף יוקמו בה מחנות ריכוז לאנשים שחורים.

7. תורת המספרים

כמליון וחצי אֶרֶמֶנִים
נִטְבְּחוּ בַשּׁוֹאָה האֶרֶמֶנית.
לא חָלַף הָרֶבֶה זְמַן עַד
שֶׁהִנָּאצִים הַשְּׁמִידוֹ שְׁנֵי מִלִּיּוֹן
שְׁבוּיֵי מִלְחָמָה סוֹבֵיטִים.
חֲמִשׁ מֵאוֹת אֶלֶף סָרְבִים.
מֵאֲתִים אֶלֶף נָכִים וְחוֹלֵי נֶפֶשׁ.
כְּמֵאֲתִים אֶלֶף צוֹעָנִים.
חֲמִשָּׁה עָשָׂר אֶלֶף הוֹמוֹאִים.
הִנָּאצִים קָרְאוּ לָזֶה הַמִּתּוֹת חֶסֶד.

אֲבֵל כָּל זֶה הָיָה רַק הַבּוֹנוֹס-
בְּמִלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה נִהְרָגוּ
כִּשְׁבַּעִים מִלִּיּוֹן בְּנֵי אָדָם בְּרִחְבֵי הָעוֹלָם.
בְּסֶךְ הַכָּל לְפִי הָעֵרְכוֹת
הַשְּׁמִידוֹ הִנָּאצִים קָרֹב
לְעֶשְׂרִים מִלִּיּוֹן בְּנֵי אָדָם
לֹא יְהוּדִים.

אוֹתָנוּ לְמַדּוּ בְּבֵית סֵפֶר
לְסֵפֶר רַק עַד שֵׁשׁ...

אלול

1. בבוקר, בכל בוקר, כשאני יוצא להליכת השחר שלי, אני מקבל מיד אינדיקציות מהסביבה שמזכירות לי שעונות השנה אינן מתחשבות במעשינו הבזויים ומופיעות כסדרן, על אף ניסיונותינו הבלתי פוסקים והנואלים לשבש את הסדר. אברהם חלפי קרא להם רמזי אלול. ואני עם רמזי אלול לא מתעסק.

2. והבוקר היה צונן וכשהשמש עלתה להאיר את היום, עננים אפורים כיסו את עין השמש והסתירו אותה. הסתיו כבר כאן הכריז בקול צלול חודש אלול שזה אך נכנס. ולמרות שהתקרר חמסיניו הקשים כבר כל כך הרבה שנים עודם לפנינו. ואם כבר חז"ל אומרים ששלהי דה קייטא קשים מקייטא - "סוף הקיץ קשה מן הקיץ". אז כנראה שזה כך כבר הרבה מאוד שנים.

3. חודש אלול בשבילי הוא אולי החודש הכי קודר בשנה. והקושי שהוא מביא איתו מוליד בי מיד את הצורך הבלתי נשלט לערוך את חשבון השנה הקשה הזאת. ממש כמו שעשיתי אותו באלול לפני שנה. ובכל חודשי אלול בשנים שלפניה, מאז עמדתי על דעתי והבנתי שעל אף שאנחנו רואים עצמנו כנזר הבריאה, הטבע ועונות השנה חזקות מאיתנו בהרבה.

4. מתוך שריפת הקיץ

מתוך שריפת הקיץ
באתי אל הסתיו כפליט.
בזהירות הוספתי את מטעני הדל
לערמת מעשי המתיים שנותרו מאחור.
בלילות השקפתי בחרדה אל הגבעות
מקונן ברוח הנושבת אל
משמרות האבל של טורי החצב.

במשק רך חלפו מעל לראשי
משלשי עופות נודדים
זועקים מרה את שירת
כוכב-הדרום החורט געגועים
על אישוניהם הדולקים.

עקבות של שמש מתרחקת שרטו
תלמים בפני המשתנים לאט.
חרש נסוגו ירחי

כְּשֶׁמִתּוֹךְ גּוֹפֵת אֵלּוּל הַנִּרְקָבָת
עָלָה תִּשְׁרִי יָפָה וְנוֹצֵץ
כְּאֶחָד הָאֵלִים.

לְפִתְעָה הָיָה נִדְמָה
שֶׁכֵּל הָעוֹלָם עוֹמֵד
וּלְרָגַע חוֹלֵף שֶׁל טֹהַר
רְצִיתִי לִבְכוֹת וּלְהֶאֱסֹף
אֶל מוֹתִי,
כְּמוֹ עוֹנוֹת הַשָּׁנָה.
כְּמוֹהֵן לָשׁוּב מִחֲדָשׁ
לְעַד.

בר'אות אושר אהבה

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

זֶהֱי זָכָרָם בָּרוּךְ

אדם בן-חנוך ז"ל - (10/9/2013 - 12/3/1921)

אדם, ממייסדי הקיבוץ ובין ראשוני המחנכים בו.
אדם נולד בברלין שבגרמניה ולאחר עליית הנאצים לשלטון, הצליח אדם לעבור
לאנגליה. התחיל את דרכו כמדריך בתנועת "הבונים". מאוחר יותר זכה להמנות
על סגל בית הספר "סאמר היל" שהיה בית ספר שהתפרסם במיוחד בגישה
מהפכנית לחינוך ילדים.

את תחילת דרכו בקיבוץ עשה אדם כמחנך "כיתת אירה" שהיתה הכיתה
הראשונה בקיבוץ.

לי אישית זכור אדם בהיות המורה של הכיתה הראשונה בה הייתי גם אני. אדם
היה חובב כדורגל נלהב וידע את שמות השחקנים בקבוצות הראשונות בארץ.
בכיתה היה מורה רציני אבל עם חוש הומור שמאד שעשע אותי.

כמו כן נאלץ אדם ל עסוק באלימות של מספר ילדים כלפי האחרים רק מפני
שהיו "בני משק" - חרמות ואלימות פיזית היו דברים שבשגרה ואדם נאלץ
להתמודד עם זה, ועשה זאת לא רע בכלל. עובדה - שרדנו!
אדם בהחלט ייזכר היטב בהיסטוריה של כפר הנשיא.

<https://khbbm1.wixsite.com/2013-05>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

50 חטופים וחטופה נמצאים כבר 693 ימים בשבי

זיו ברמן

בן 27 מכפר עזה, נחטף מכפר עזה

עדיין בעזה

זיו נחטף משכונת הדור הצעיר בקיבוץ, משם נחטף גם אחיו התאום גלי. מעדויות שהגיעו למשפחתם מסתמן כי בשבי הם מוחזקים כנראה בנפרד.

משפחתו וחבריו סיפרו: "זיו הוא הראשון מבין התאומים – או לפחות ככה הוא דואג להזכיר לגלי כל הזמן. הוא אוהב את החיים הטובים, הוא יכול לעשות לעצמו קניות באלפי שקלים, יש לו אוסף של נעליים ובשמים. הוא ילד שידע ליהנות ויש לו סטייל. הוא תמיד עובד, משתבח לכל משמרת אפשרית".

גלי ברמן

בן 27 מכפר עזה, נחטף מכפר עזה

עדיין בעזה

גלי נחטף משכונת הדור הצעיר בקיבוץ. באותו בוקר הוא התעקש לצאת אל ביתה של אמילי דמארי-שנחטפה גם היא, מכיוון שהייתה לבד. אחיו התאום זיו, נחטף גם הוא. התאומים זיו וגלי נולדו, גדלו וגם עבדו יחד, אך מעדויות שהגיעו למשפחתם התברר כי בשבי הם מוחזקים כנראה בנפרד.

משפחתו וחבריו סיפרו: "גלי תמיד מאוד שמח וחברותי. יש לו צ'ארם כזה שממס. הוא מאוד סקרן, מתנסה בהכול ולא מפחד מכלום. יש לו נחישות. עד שהוא לא היה מצליח לעשות משהו הוא לא היה מרפה. הוא יודע לתקן הכול, מרכיב הכול בבית".

ביפין ג'ושי

בן 24 מנפאל, נחטף מקיבוץ עלומים

עדיין בעזה

ביפין התחבא עם חבריו בתחילת המתקפה במיגונית שבקיבוץ. כשהמחבלים השליכו רימון ראשון פנימה, הוא הצליח להדוף אותו ולזרוק אותו אל מחוץ למיגונית. רימון נוסף שהושלך למקום הותיר אותו ואת חבריו מחוסרי הכרה. משם הוא נחטף לרצועה לצד כמה עובדי חקלאות מתאילנד.

הוא הגיע לישראל פחות מחודש לפני הטבח. הוא התעניין בחקלאות והתרגש לחזור לנפאל עם הידע שהיה עתיד לרכוש בישראל. מכריו סיפרו כי החלום שלו הוא להיות איש עסקים בתחום החקלאות ולפתח את התעשייה הזאת בארצו.

שירי מלחמת חרבות ברזל

אל תלך עכשיו

שיר של אביב לוי

מרגש: הזמר הצעיר בשיר על חברו שנפל במתקפת הטרור בעוטף
הזמר והיוצר הצעיר אביב לוי בשיר שכתב לזכרו של חברו הקרוב סמל רועי פרי ז"ל, לוחם גולני
שנפל בהיתקלות עם מחבלים בזמן שנשאר לחפות על הלוחמים עם מפקדו.
אביב לוי בשיר שכתב לזכרו של חברו הקרוב סמל רועי פרי ז"ל, לוחם גולני שנפל בהיתקלות עם
מחבלים בזמן שנשאר לחפות על הלוחמים עם מפקדו.
את "אל תלך עכשיו" כתב אביב לוי בן ה-19 משהם לחברו הטוב, סמל רועי פרי ז"ל, לוחם אמיץ
מגולני שנפל בלחימה בשבת השחורה ב-7.10 כשמחבלים חדרו לבסיסו בעוטף עזה. הוא התנדב
לחפות על חבריו לפלוגה יחד עם המ"מ שלו ושניהם נהרגו.
השיר נכתב במהלך השבעה, תוך שעה אחת בלבד, עם מילים שיצאו מדם ליבו של אביב. רועי ז"ל
ואביב הם חברי ילדות, שניהם גדלו בשהם, עבדו יחד בגלידריה, יצרו יחד הרכב מוזיקלי וטסו
מסביב לעולם עם כל החבריה.

סמל רועי פרי, משהם, לוחם בגדוד 13 שבחטיבת גולני, בן 19 בנופלו. הועלה מדרגת רב"ט לדרגת
סמל לאחר מותו.

מה יהיה עם החיך שלך
תן לי עוד חיבוק, ספר לי עוד בדיחה
לא רוצה להיפרד ממך
בוא תהיה איתי, אני אהיה איתך
לא אתה לא יכול ללכת, אל תלך עכשיו
תן לי עוד 5 דקות, לפני שתעזוב לקרב
אתה זוכר את אמא מחייכת, זה לא קורה עכשיו
היא תישאר איתך תמיד, גם אם אתה לא שב
גם אם אתה לא שב
הלב שלי כואב, הראש שלי לא תופס
כי בלב אתה שלם, בראש אתה עוד צוחק
אתה עוד מחייך אתה אומר שלום
שלום של באת, שלום של טוב
לא שלום של אין עוד יום
לא אתה לא יכול ללכת, אל תלך עכשיו
תן לי עוד 5 דקות, לפני שתעזוב לקרב
אתה זוכר את אבא מחייך, וזה לא קורה עכשיו
הוא ישאר איתך תמיד, גם אם אתה לא שב
גם אם אתה לא שב
לא אתה לא יכול ללכת, כולם בוכים עכשיו
אנחנו נישאר איתך תמיד, גם אם אתה לא שב
גם אם אתה לא שב
אוהבים אותך פרי

קרן ג'קסון 29.8

רינה כרם

מיכל עזריה

כרמל בן חורין 30.8

דורון מרום

שגיב שטיינר 1.9

ארז מתתיהו

שמעון פינקוס 2.9

אורי הלפר

דורית צחור 3.9

תרצה בן דוד 4.9

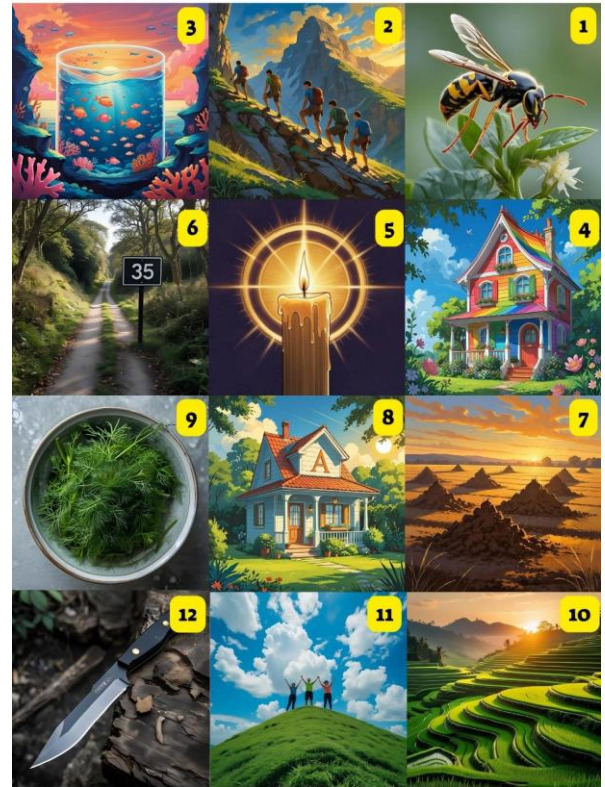
מורדי בן נתן

מיכל מושקוביץ

אליה אגם

להלן תשובות חידון הקיבוצים מהשבוע שעבר:

13. העוגן
14. שדה בוקר
15. שדות ים
16. גשר
17. לביא
18. מגן
19. מגל
20. חולדה
21. בארי
22. כרמים
23. בית ניר
24. עין השופט

1. דברת
2. מעלה החמישה
3. אלמוג
4. בית קשת
5. אור הנר
6. נתיב הל"ה
7. חוליות (שדה נחמיה)
8. בית אלפא
9. שמיר
10. ארז (אורז)
11. גבעת השלושה
12. להב

סיפור לשבת

הסוודר האדום

כשהגעתי לגיל 18, סבתי סרגה לי סוודר אדום. זה היה כל מה שהיא יכלה להרשות לעצמה.

לא אהבתי אותו, ופשוט אמרתי לה "תודה" יבשה.

היא נפטרה כמה שבועות לאחר מכן. מעולם לא לבשתי את הסוודר שהיה מכוער בעיניי. אבל יחד עם זאת, לאורך השנים, היה קשה לי להיפטר ממנו. בכל זאת, מתנה מסבתא. אז השארתי אותו במעמקי הארון, ובכל סידור ארונות התלבטתי מחדש מה לעשות איתו. לא היה לי לב לזרוק, וכך הוא נשאר, שנים על גבי שנים.

אומרים שהאופנה חוזרת על עצמה?

הבת שלי בת ה-15 חיפשה פעם משהו בארון שלי ונתקלה בסוודר. היא נדלקה עליו ויצאה מגדרה מרוב התלהבות.

שמחתי שהמתנה הנושנה סוף סוף מצאה כתובת.

"קחי אותו, הוא שלך." אמרתי לה.

היא רכסה את הכפתורים היפים שהותאמו לצבע הצמר, והכניסה ידיים לשני הכיסים המעוצבים. ושם, מוסתרת בכיס, הייתה מעטפת נייר עם שני כרטיסים להופעה של הבקסטריט בויז, משנת 2005.

סבתי ידעה שהם הלהקה האהובה עלי. היא ידעה שחלמתי ללכת להופעה עם החברה הכי טובה שלי.

למרות שמצבה הכספי היה דחוק, היא קנתה לי את הכרטיסים האלה! ואני לא טרחת ללבוש את הסוודר או להסתכל בכיס.

הייתי שבורה. כל מה שהיא רצתה היה לשמח אותי, ואני התעלמתי ממנה.

החזקתי את הכרטיסים האלה ביד ובכיתי במשך שעות.

עכשיו, אני לובשת את הסוודר הזה לעתים קרובות. לפעמים, בלילות קרים, אני אפילו ישנה איתו. זה מנחם אותי, להרגיש את החמימות של סבתא. לחשוב על איך סרגה עין לעין, תפרה כפתורים, חסכה מפיה כדי שתוכל לקנות את הכרטיסים היקרים להופעה שהייתה משאת חלומותי.

אוי, החרטה! למה היא מגיעה כשכבר מאוחר?

הגילוי הזה, למרות שהגיע שנים מאוחר מדי, לימד אותי משהו בלתי נשכח:

כשמישהו נותן לכם משהו מכל הלב שלו, תעשו את המאמץ להעריך את זה, גם אם זה לא בדיוק לטעמכם. זה ישמח אותו.

לו רק הייתי לובשת את הסוודר פעם אחת ליד סבתי ומאפשרת לה ליהנות מלראות אותי עטופה במעשה ידיה, הייתי מוצאת את הכרטיסים ואז זו הייתה הופכת להיות מתנת יום הולדת 18 הכי שווה שקיבלתי!

הטקסט הופיע אצל "המשפחה של סבתא"
תרגום מאנגלית לעברית - חמדה גלעד ©

ואני אוסיף (חמדה גלעד): אני לא אוהבת הפתעות וחידות.
למה הסבתא לא דיברה?
כמה עוגמת נפש - לשתייה – הייתה יכולה להיחסך על ידי כמה מילים?

